

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epitome I. Alvarez De Paz In omnes libros De Vita Spirituali Eiusque Perfectione

Álvarez de Paz, Jacobo

Antverpiæ, 1620

Quæ opera ad vitam spiritualem pertineant & quem finem habere
debeant. caput, 16.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49057](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49057)

suam cum vitijs & concupiscentijs crucifigunt. His omnibus vitijs moriuntur, & contrarijs virtutibus viuunt, qui vitam spiritualem arripiunt.

CAP. XVI.

*Qua opera ad vitam spirituale[m] pertineant
& quem finem habere debeant.*

Nihil in rebus dūtaxat humanis principale bonum esse credendum est, nisi virtus animi sola, quæ fide sincerâ nos ad diuina perducens illi immutabili bono facit iugiter inherere. Et è contrario, nihil malum esse dicendū est, nisi peccatum solum, quod à bono Deo nos separans, malo facit diabolo copulari. Actiones malæ, faciat Deus, vt lōgè sint à nobis, hæc enim nō vitæ spiritualis opera, sed actiones sunt vitæ carnalis. Quod si iusti leuiter peccant & in minima peccata labuntur, id non faciunt, qua iusti sunt, sed qua homines infirmi & imbecilles, ex corrupta Adæ radice prodeuntes, & sic non tantum humilitatis gratiâ, sed verè, & ex animo vocare se possunt peccatores. Hæc opera ad vitā spirituale[m] nō pertinent, sed è latere illi insidiātur, vt eius feruorem minuant, robur labefactent, & (quod in illis est) ad interitum excidiumque disponant. Ad vitam spirituale[m] pertinent

*Cassianus
col. 6.
cap. 3.*

*Hieron.
epist. 7.
de viro
perfecto
tom. 9.*

pertinent omnes actiones bonæ, id est, quæ ex natura sua opera sunt alicuius virtutis. Quare Hieronymus eas solas inter officia viri perfecti recenset, dicens: veram vitam esse Deum nosse, timere eius potentiam, amare pietatem, mundum in opifice mirari, esse victu modico pro naturæ necessitate contentum, veste vili &c. Ceterum illa interioris hominis vita in diuinarum rerum cognitione consistit, in illis sanis cogitationibus si quando versatur, tunc viuit & pascitur. Quæ sunt autem istæ sanæ cogitationes? illæ sine dubio, cum mens nostra sui recordatur auctoris, cum illum velut per quandam respicietiam sui, opificem suum veneratur ac conuertitur. Opera tam bona quam mædia, tam spiritualia quam corporalia, operepretium est, vt in Deum dirigantur, eumque tanquam finem & scopum respiciant. Opus enim spirituale vtrique bonum ac studiosum esse debet. Vt autem opus bonum sit, non satis est, vt ex sua natura fructus virtutis sit, sed necessarium est, vt in finem virtutis ordinetur. Nam finis distortus potest totam actionem alioquin bonam inficere, & eius pulchritudinem omnino fœderare, dicente Domino: *Si autem oculus tuus fuerit nequam, totum corpus tuum tenebrosum erit.* Oculum istum totam actionem fuscantem esse prauam intentionem, ita docet Gregorius. Quid per oculum exprimitur,

*Mat. 6.
Greg.
28.
Moral.
6.6.*

exprimitur, nisi opus suum præueniens cordis
 intentio: quæ priusquã se in actionem exer-
 ceat, hoc iam quod appetit, contemplatur?
 & quid appellatione corporis designatur,
 nisi vnaquæque actio, quæ intentionem
 suam quasi intuentem oculum sequitur? Lu-
 cerna itaque corporis est oculus: quia per
 bonæ intentionis radium merita illustrantur
 actionis. *Et si oculus tuus nequam fuerit &c:*
 quia cum peruersa intētionē quid vel rectū
 agitur, & si splendere coram hominibus cer-
 nitur, apud examen tamen interni iudicis ob-
 scuratur. & in eandem sententiam Richar-
 dus Victorinus. Quod autem est corpus sine
 vita, hoc est opus sine intētionē bona. Quæ-
 libet ergo actio, quamuis bona videatur,
 quasi mortua iudicatur, nisi per consilium
 ad intentionem bonam animetur. Vt igitur
 bona sit actio, atque aded ad vitam spiritua-
 lē spectet, omnino necessarium est, vt ad bo-
 num finem referatur. Vir ergo spiritualis,
 cuius hoc solum propositum est, Deum in
 iustis operibus imitari, ne ab isto consilio
 deuiet, necesse est, vt eundem finem sibi præ-
 scribat, & Deū intuens, in actionibus studio-
 sis versetur. Ne verò causaremur deesse no-
 bis exēplar huius rectitudinis, qua omnia no-
 stra opera sunt in Deum destinanda, *dedit ipse*
electis suis doctorem iustitiæ Christū Iesum, qui
doceat eos non solum iusta exequi, sed etiam
 iuste

Ioc. 27

iuste operari, & descēdere faciat ad illos gratiæ imbrem matutinum & serotinum. Matutinum quidem, quod iustorum corda præueniat, serotinum, quod ea comitetur & subsequatur, ne in principio bonorum operum, aut in medio ipsorum, aut fine, à debita sibi destinatione deflectant. Hoc autem erit sicut à principio. Nam quemadmodum in statu innocentiae homines vniuersas actiones suas purissime in Deum retulissent: ita & nunc in tempore gratiæ eradiuntur, ab hoc iustitiæ præceptore easdem actiones in eundem scopum & finem referre. Hoc inquam, docentur ab ipso, tum verbo, tum vitæ sanctissimæ exemplo. Illi verò Christum imitantur & vitam spiritualem arripiunt, qui quod ille fecit, & ipsi faciunt, & eodē fine faciunt, nihil aliud optantes in studio virtutū, nisi vt ei placeant, cui se totos consecrârunt. Si itaq; cupis vitam spiritualem tenere, non solum animaduertas quid agis, sed quo animo, & quo fine id agis, non solum enitaris, vt opus sit bonum, sed vt intentio & destinatio sit bona. Ergo oculos cordis ad Deum tuum, & dicitis illi, Domine, inanem gloriam contemno, commoditatem & voluptatē sperno, me ipsum & omnia mea pro nihilo duco; te solum quero, te cupio, & tibi soli in hoc opere placere desidero. Hæc sit gloria mea, hæc diuitiæ meæ, hæc delectatio mea, hoc premium laborum meorum vt
tibi

DE VITA SPIRIT. EPIT. 95
tibi placeam, licet vniuerso mundo displiceam.

CAPVT XVII.

*De quinque gradibus vite spiritualis,
incipientium, proficientium &
perfectorum.*

Actiones virtutis ex prædicto susceptæ, & ad præfaram normam efformatæ, nos in sanctitatem efferunt, ac in mentis proueniunt puritatem. Ille peritior euadit, & sanctior, qui amplius in his se exercet actionibus, ac majori contentione laborat. Qui accuratiùs se in virtutis exercet actibus, breuiori compendio perfectionis culmen assequitur. Hac cura bene studioseque operandi anima, non repente prodit perfecta, sed quibusdã veluti gradibus spiritualis vitæ, in eius perfectionem adscendit. Quindecim gradus templi in tres ordines diuisi, ita vt post quinque gradus aliquod esset majus, & latius spatium, in quo adscēdentes requiescerent, quod etiam post alios quinque gradus inueniebatur. Quã graduum distinctione nobis innuitur, gradus vitæ spiritualis in tres quoque ordines esse diuisos: Esse namq; in spirituali vita tres status, incipientium, proficientium ac perfectorum, Gregorius satis euidenter insinuat, dicens:

Greg.
24. Mo
nal. c. 7.